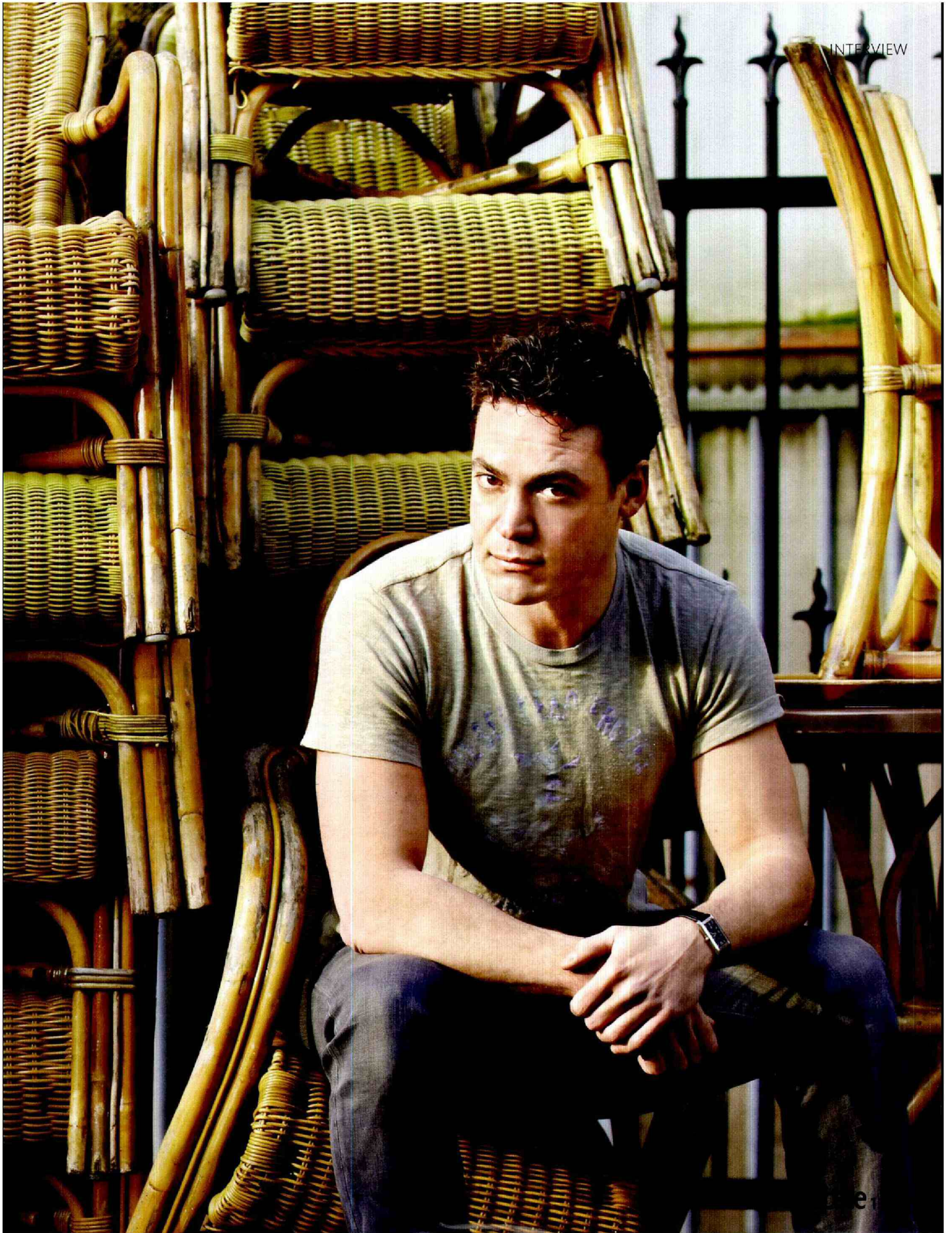

ACTEUR
FRED. JA
VAN HUËT

**"BEKENDE NEDERLANDER
ZIJN IS EEN VAK OP ZICH.
MAAR MIJN VAK IS HET NIET"**

FEDJA IN EEN FLITS

GEBOREN: 21 juni 1973 in Den Haag
FILMDEBUUT: *Terug naar Oegstgeest* (1987)

OPVALLEND (1): speelde een van de hoofdrollen in *Karakter*, de film die in 1997 een Oscar kreeg voor de beste buitenlandse film.

GOUDEN KALF: nominaties voor Beste acteur in *The Delivery* (1999), *Wilde Mossels* (2000) en *Guernsey* (2005), bekroond voor z'n (dubbel)hoofdrol in *Amnesia* (2001) en voor de beste bijrol in *Nachtrit* (2006).

OPVALLEND (2): speelde prins Friso in de televisiefilm *De prins en het meisje* (2007). Zowel Fedja als tegenspeelster Halina Reijn kregen hiervoor de Speciale Juryprijs.

VASTE BAAN: sinds 2005 is Fedja van Huêt verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. In mei speelt hij met dit gezelschap het stuk *Rocco en zijn broers* in de Stadsschouwburg in Amsterdam.

Spelen, op het witte doek en op het toneel, is zijn leven. En succesvol is Fedja van Huêt (35) tot over de grens want binnenkort is hij te zien in de Duitse film *Buddenbrooks*.

In april komt *Buddenbrooks* uit, de Duitse film naar het beroemde boek van Thomas Mann waarin jij Hermann Hagenström speelt. Hoe kwam dit op je pad?

“Zo'n tien jaar geleden zette ik met Theatergroep Hollandia m'n eerste schreden richting Duitsland met de voorstelling *De val van de goden*. Duitsland is theaterland nummer één, daar is heel vernieuwend theater, er worden veel goede nieuwe stukken geschreven en ze hebben een enorme toneelgeschiedenis. Heel fijn dus. Enfin, de afgelopen jaren heb ik vaker in Duitsland gewerkt, ik heb er inmiddels ook een agent. En dan word je wel eens gevraagd voor een auditie. Voor *Buddenbrooks* was dat een heel zware. In het Duits.”

Doe je voor zo'n auditie dan nog even snel een opfriscursus Duits?

“Jááá. Ik heb Duits in mijn vakkenpakket gehad, tot aan mijn eindexamen toe. En in de afgelopen jaren heb ik goed opgelet tijdens alle Duitse lessen. Maar voor zo'n auditie en tijdens de opnames ga ik wel een aantal mensen langs om me te laten bijspijkeren, ja. Toen ik de rol eenmaal had, bleef ik bang dat ze m'n stem zouden laten nasynchroniseren door een Duitser. Maar ik mocht dus mezelf nasynchroniseren, net als in Nederland. Dat vond ik wel een overwinning. Tijdens de Duitse première was ik ook wel trots. Dacht ik: het klinkt toch wel goed.”

Twijfelde je daaraan dan?

“Nou, de gedachte: ik ben maar een Nederlander, die zit er toch altijd in. Tijdens zo'n première zit ik ook echt superkritisch naar mezelf te kijken. Toch dacht ik: ja, dat is wel accentloos Duits. Dat vind ik dan wel stoer.”

Krijg jij zo'n rol eigenlijk niet ook gewoon vanwege je uiterlijk?

“Dat scheelt wel, ja. In Duitsland hebben ze dat type niet zo veel, zeggen ze.”

Wat is 'dat type' dan?

“Een beetje dat donkere... Dat was blijkbaar precies wat de regisseur wilde. Want zo gaat het natuurlijk gewoon. De regisseur heeft iets in z'n hoofd en daar wordt dan een acteur bijgezocht. En als je dan een beetje kunt spelen, maak je een grote kans. Zo werkt het in Nederland ook.”

Maar dat betekent ook dat je vastzit aan je uiterlijk. Dat je nooit een 'Arische SS'er' zult spelen.

“Nee, dat zou nooit kunnen. In films ben ik ondenkbaar als blonde Ariër. Net zomin als dat ik zal worden gebeld als ze een typisch Hollandse jongen nodig hebben. Film is toch typecasting. Maar ik mag niet klagen, hoor. Er zijn genoeg andere rollen.”

Je speelt heel veel, vooral op toneel. Maar je was ook te zien in een succesvolle film als *Nachtrit* en in de televisiefilm *De prins en het meisje*. En je had ooit een in de pers breed uitgemeten verhouding met Katja Schuurman. Toch kun je nog altijd onopgemerkt over straat. Hoe doe je dat?

“Kwestie van keuzes maken. Kijk: ik vind acteren echt een vak. Een vak dat je serieus moet benaderen. Maar er is ook een heel andere kant aan het vak, namelijk die van de Bekende Nederlanders. Van de mensen die én acteren én een quiz presenteren. Of mensen die in een film terechtkomen omdat ze bekend zijn en acteren ze wel leuk

“ZO VEEL PLEK IS ER NIET IN NEDERLAND, VOOR ACTEURS”

lijkt. Dat vind ik allemaal prima, maar dat is een heel andere ingang. Voor mij is de basis: spelen bij Toneelgroep Amsterdam. Als ik er dan iets naast doe, moet dat wel goed zijn. Ik zal dus niet snel ja zeggen tegen een rol in een televisieserie. Ik word wel eens gevraagd, maar meestal denk ik: dat is niets voor mij.”

Maar jij hebt ook wel eens een gastrol in *Goede tijden, slechte tijden* gespeeld. En in *Oppassen*.

“Ja natuurlijk. Maar dat was voor de Toneelschool. Toen deed ik nog maar wat. Toen ik eenmaal echt op het toneel stond, wilde ik dat niet meer. Omdat ik het, met alle respect, niet interessant genoeg vind. Niet uitdagend genoeg. En omdat het gewoon mijn smaak niet is. Ik wil iets moois maken, iets goeds. Dat betekent soms wel dat maar weinig mensen zien wat ik doe. Ik bedoel: de films van Nanouk Leopold waarin ik heb gespeeld – *Wolfsbergen* en *Guernsey* – gaan naar Cannes, hebben internationaal een lange adem. Maar het zijn wel acteurfilms, films voor filmhuizen. En dus kan ik nog ongestoord over straat.”

Tot jouw onuitsprekelijke plezier.

“Weet je wat het is? Het Bekende-Nederlanderschap is een BV die je draaiende moet zien te houden. Daarom bellen BN'ers ook zelf naar *RTL Boulevard* of laten ze hun agent bellen. Anders gaat hun toko failliet. Bekende Nederlander zijn, is echt een vak op zich. Maar mijn vak is het niet. Dat komt: ik heb de schoonheid gezien van het vak acteren. Dat heeft met nuances te maken, net als wanneer je muzikant bent. Je moet zorgvuldig met je instrument omspringen. En mijn instrument, dat ben ik zelf. Daar ligt mijn interesse, niet in de buitenkant. Als ik een première heb van een film, ben ik zelf alweer maanden verder. En soms is het dan best leuk om nog even in een mooi pak over die rode loper te lopen, maar liever niet te vaak.”

Toch sta je, vanwege die passie, wel heel vaak in de schijnwerpers. Letterlijk: op het

“VERLIEFDHEID IS GEWOON IETS CHEMISCH, IETS WAAR JE EEN BEETJE RAAR VAN GAAT DOEN ZELFS”

toneel, op het witte doek. Waarom dacht je ooit: ik móet daar staan?

“Dat weet ik niet. Kan ik ook niet uitleggen. Ik denk dat ik zo geboren ben – ik heb gewoon altijd al willen spelen. En ik besef heel goed hoe fijn het is om dat gevoel te hebben. Om met een talent te worden geboren en dat talent ook te herkennen, om te weten wat je wilt en dat met hart en ziel te kunnen doen. Er zijn natuurlijk genoeg mensen die werken omdat ze geld moeten verdienen. Ik daarentegen, verdien mijn geld met mijn passie. Maar voor de rest is het ook maar elke dag afwachten wat er op m'n pad komt, hoor.”

Je vriendin, Karina Smulders, speelt ook bij Toneelgroep Amsterdam en is net zo gedreven als acteur. Gaat het bij jullie thuis wel eens over iets anders dan werk?

“Toneelgroep Amsterdam is natuurlijk een groot deel van ons leven. Al is het maar omdat we elkaar daar hebben ontmoet. En verder is het vaak gewoon heel fijn dat we hetzelfde vak uitoefenen. Net zoals het geweldig kan zijn om samen in een stuk te staan. Al is het niet leuk als de een een veel grotere rol heeft dan de ander. Maar als je met z'n tweeën kunt sparren op het toneel... We hebben onlangs in New York samen in het stuk *Opening Night* gespeeld, omdat Karina iemand verving. Dat was een enorm succes. Meteen de eerste scène hadden we de lachers op onze hand. Toen dacht ik wel: wow, wat is dit? Dan word je samen echt alleen maar beter.”

Waarom werd je verliefd op haar?

“De meeste relaties ontstaan toch op het werk? Ik dacht: hé, wie is dat? En dat dacht zij ook. Verliefdheid is gewoon iets chemisch, iets waar je een beetje raar van gaat doen zelfs. Terwijl je, als je rationeel bent, misschien moet denken: zelfde gezelschap,

gevaarlijk, niet doen. Maar dat dachten we dus niet. En nee, dat vinden onze collega's geen enkel probleem. Er heerst een enorme vrijheid in de toneelwereld. Bovendien: de toneelwereld is heel klein. Ik sta zelfs op het toneel met mijn exen. Nee, dat is niet vervelend. Het is gewoon zoals het is. De enige manier om dat te voorkomen, is de liefde buiten de deur zoeken. En eigenlijk kan dat niet. Acteren is zo'n intensief vak... Het ensemble waar je speelt, dat is bijna familie. Logisch dat je daar ook verliefd wordt. Maar ik heb ook vrienden buiten het vak, hoor. En ik heb net een maand vrij gehad. Helemaal niks gedaan, heerlijk.”

Maar dat is vast ook omdat je weet dat je daarna gewoon weer aan de slag kunt. Dat is toch vrij uniek, voor een acteur.

“Wat dat betreft tel ik elke dag mijn zegeningen. Een paar maanden geleden was ik na dertien jaar weer terug op de toneelschool in Maastricht omdat ik er les mocht geven. Toen besepte ik ineens hoe snel het allemaal is gegaan. Ik ben 35, maar ik weer nog precies hoe ik me toen voelde. Ik bedoel: zo veel plek is er niet in Nederland, voor acteurs. En ik ben vast verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. Dat geluk, daar sta ik elke dag wel even bij stil. Dat is ook goed, volgens mij. Anders word je blasé en er zijn al zo veel mensen blasé in Nederland. Zo... gearriveerd. Echt, als er iets is wat ik hoop voor de toekomst, is het dat ik dát nooit word: gearriveerd.” □

Buddenbrooks is een aangrijpende verfilming van de bekroonde roman van Thomas Mann. Het gaat over het succes en de val van drie generaties van een koopmansfamilie uit Lübeck. *Buddenbrooks* gaat 9 april in première.

BS